

Шест њесама – Раге Шујић

ПРИРОДА

Верујем да ће земља
почети да се жели и жели
све заробљене руље
потрчаће према њој

али само онда када сване
када открије се тајна
које плашиће се многи

Верујем да ће само људи
осетити страх од смрти

Птице ће и даље чекати
пролеће и песму
нико осим људи неће
заплакати као лишће

Зато је проклет човек
јер му је дата моћ
да сам себе уништи

да открије крв
или заувек пригуши небо

СТВАРАЊЕ

Волим олаке тишине
јер тишине ме збрињавају
Ја весник доба свих претходница
дајем своје руке
да би звезде успеле да оживе

Мислио сам да је светлост
та која једино вреди
Да су звуци само приливи сећања
да љубав покорава и храбре
али све је песма
само није поезија

Мислио сам да поезију
држим у рукама
али сада смирај прети
као изнемогла реч

НОЋ

Не постоје богови
већ једна звезда или заборављен облик
који сажима
сва веровања и све патње
скривене у нама

Они који умеју да говоре
ништа неће рећи
они који навек ћуте
стварност им је наклоњена

САЖИМАЊЕ

I
Данас је сунце
када датуми исписују палиндроме
када месец појашњава
излизани педаљ
Земљо ти украти подводне речи
јер љубав је преживела у нама

Доста смо закопавали лешеве
егзистенцијалне узвике
као и митове великих божанстава

На песму неће утицати време:
ово небо остаје загледано

II
Ако икада приметиш
а осетићеш
да те поезија више не жели
да речи постају
осамостаљена деца
Вероватно ћеш бити сумња
али сумњаћеш и ти
Због тих истина
које смело су назирале

ИЗОСТАЈУЋА СВЕЛОСТ

*Поезија је ира
у којој добија онај који љуби*
Сартр

I

Искористи прелепи дар који снева
учини папир горећом материјом
Прекрсти ужарене шаке и загледај се
зид је преплављен иконама речи

Покриј удове и дрхти у мраку
покушај да пишеш без светлости
Спознај како вера призива људе
то ненаметљиво срце мелодичности

Створи пламен око постојећег тела
левитирај везан као на ломачи
без слушања ражалошћених жена

прихвати јецај који се довлачи
Рецитуј поезију просјацима и стаклу
и не базирај се на ноћ поодмаклу

II

Никада немој писати пророцима
не вреди да човечност зна твоје име
јер звуци надлазе заборавом
обновљиве Плиме и бољка неопрезна

Верујем да ће се певати лакоћом
када буду залутали творци и Море
И ништа неће бити као стара зора
крхотине земље и тајанствене одоре

Остао сам веран сунцу и тишини
у празној књизи видим живот који јечи
у несвакидашњој близини ја волим

далеки жар устрептелости речи
Откриј гесло: позајми: летаргије и пене
можда ипак нађеш очи безимене

БАЛАДА О МРТВИМА

Пролог:

/Мртви нам шапућу силе неизречене
због тога треба бити свестан своје немоћи
јер лаж је посвуда у месечини
понајвише у човеку
али *Свеште* и ја сам само човек
па се питам :
колико ли то биљака
данас сумња у моје реке/

Причајте ми о доласку и одласку звезда
како ноћас треба изаћи
из напукле чауре
како је крај Света близу

али да се неће никада догодити
јер толико пута је већ виђен
безброј пута проживљен
па ће чак и престанак Земље бити
само лоше
осмишљени сценарио

Причајте ми о доласку и одласку звезда
о мртвима и о живима
о живима који су већ сада мртви
Буковски је рекао:
/Већина људских смрти је обична превара
ништа ту није остало да умре/
Земљо
због тога се и дивим твојој прозирности
јер колико само звезда
чека да их измислим док сањају
Толико је и очију које бих да обесмислим
у неком новом
наметнутом страдању
Све је већ речено као ноћ и зора
јер превелика је љубав између неба и мене
ал причајте реци шапућите сунцу
о доласку и одласку звезда

О ПЕСНИКУ

Раде М. Шупић је рођен 3. децембра 2000. године у Лазаревцу. Студент је Београдске академије пословних и уметничких струковних студија.

Написао је песнички првенац *Поезија које нема* који чека да буде објављен.

Награђиван је на међународним такмичењима, као и на такмичењима локалног нивоа.

Животни мото: *После великој њага наилази звезда довољно*

(Поновно рођење, стих из збирке)

